

Ημερολόγιο Ασημάντων 394: Η Λουτσιάνα εμβολιάζεται / Ξεκοκαλίζοντας τον Κουτσι

26.1.21 Χτύπησε την πόρτα του διαμερίσματος μου η Λουτσιάνα. Έκανα το εμβόλιο, μου λέει, δεν είναι τίποτα, ένα τσίμπημα, να το κάνεις. Πάνω από ενενήντα χρόνων, οστεώδης και μικροσκοπική, μάχιμη και μόνη. Ολομόναχη. Το εμβόλιο πάνει και το μεταλλαγμένο ιό, μου λέει. Χμ! Τον αφρικάνικο ή τον εγγλέζικο;

Δημήτρης Τζουμάκας

Μεταλλασσόμεθα κι εμείς με το χρόνο που τρέχει αλύππτος... sous le pont Mirabeau. Τζουμάκας μεταλλαγμένος. Τόσοι αγώνες για επιβίωση και ανέλιξη, τόσες ιδέες και όνειρα και εφιάλτες και τώρα να κάθεται στην ουσία φυλακισμένος, σε ολίγα ή σε πολλά τετραγωνικά, όπως ο Στέφανος, όπως η Άννα, όπως η Ρούλα, όπως η Νάνσυ, όπως ο Καλουδιώτης, η Αντιγόνη, η Σοφία, ο Νίκος, ο μισός αθηναϊκός πληθυσμός, ενώ στην πολυκατοικία μας σε όλα τα διαμερίσματα ανεβοκατεβαίνουν σαν τα μυρμήγκια σομαλοί και πακιστανοί για ένα λουτρό και συνωθούνται σε δωμάτια που έχουν μόνο ένα στρώμα, και έξω στους δρόμους στην Αχαρνών από τον Άγιο Παντελεήμονα μέχρι την πλατεία Βάθης, από τον Άγιο Παντελεήμονα μέχρι τα Άνω Πατήσια πρόσφυγες Σύριοι και Αφγανοί, παράτυποι μετανάστες και ουτιδανοί στέκονται, χρόνια ατέλειωτα, όρθιοι ή επί του εδάφους και ασχολούνται με ένα κινητό στο χέρι.

Πότε και πώς αυτοί οι άνθρωποι θα εμβολιαστούν; Πότε και πώς η ελληνική διοίκηση θα τους εντάξει στην οικονομική ζωή της χώρας κι όχι μόνο στην τοιογραφία της. Χμ, εδώ δεν υπάρχουν εμβόλια, εδώ δεν υπάρχουν δουλειές... για τους γηγενείς. Αλλά ας κάνουμε υπομονή. Έγινε ένα ολόκληρο θαύμα και βρέθηκε το εμβόλιο (σαν έτοιμο από καιρό μέσα σε λίγους μήνες), θα βρεθούν και δουλειές. Μπορούμε να χτίσουμε γύρω από αυτό: Οι μισοί να γίνουμε εμβολιαστές και οι άλλοι μισοί εμβολιαζόμενοι. Οι δε σεισμολόγοι και οθωμανολόγοι νοσούντες και υγιείς να μας πουν τη γνώμη τους κι αυτοί, γιατί σιωπούν για τους ιούς; Το ότι χάσαμε ένα εκατομμύριο συνανθρώπους παγκοσμίως είναι ένα καλό κίνητρο να σκεφτούμε άπαντες, να βρούμε καινούριες ισορροπίες, ήδη μερικοί άρπαξαν μία ευκαιρία πλουτισμού στις σωστές μετοχές.

Υπομονή λοιπόν (μεταλλαγμένη σε σιχτίρι). Η οργή κερδίζει σιγά σιγά το χώρο της.

• **26.1.1825** Υπογράφεται στο Λονδίνο από τους εκπροσώπους της ελληνικής κυβέρνησης Ιωάννη Ορλάνδο και Ανδρέα Λουριώτη και τον Οίκο Ριχάρδο το δεύτερο δάνειο της Ανεξαρτησίας. Το ονομαστικό κεφάλαιο του δανείου είναι 2.000.000 λίρες από τις οποίες το καθαρό ποσό περιορίζεται σε 816.000 λίρες.

Θα μπορούσαμε να συνοψίσουμε κατά Κουτσι: «Οι άνθρωποι επινόησαν το κράτος για να μην αλληλοεξοντώνονται».

* Ο Δημήτρης Τζουμάκας γεννήθηκε στην Αθήνα το 1945. Την περίοδο της δικτατορίας έζησε στο Παρίσι και το 1974 μετανάστευσε στο Σίδνεϊ, όπου έζησε μέχρι το 2006. Διδάκτωρ φιλοσοφίας, εργάστηκε σε εφημερίδες στο Σίδνεϊ και δίδαξε ελληνική και συγκριτική λογοτεχνία στα Πανεπιστήμια Macquarie και New South Wales. Έχει βραβευθεί από το αυστραλιανό υπουργείο πολιτισμού για τα βιβλία του «Χαρούμενο Σίδνεϊ» και «Η γυναίκα με τα αγκάθια στο λαιμό».

Ο Τζον Μάξγουελ Κούτσι (John Maxwell Coetzee, 9 Φεβρουαρίου 1940), είναι Νοτιοαφρικανός μυθιστοριογράφος, γλωσσολόγος, κριτικός και μεταφραστής. Τιμήθηκε με το βραβείο Νόμπελ Λογοτεχνίας το 2003. Το 2002 εγκαταστάθηκε και ζει στην Αυστραλία (Αδελάιδα), ενώ από το 2006 είναι και Αυστραλός πολίτης.

27.1.21 Και τώρα λίγη πουχία παρακαλώ. Σιωπητήριο. Η απόλαυση της ανάγνωσης. Ανοίγουμε την πρώτη σελίδα, μεγάλη σελίδα, μεγάλο σχήμα βιβλίου από το Ημερολόγιο μίας κακής χρονιάς του Νοτιοαφρικανού νομπελίστα συγγραφέα Τζον Μάξγουελ Κουτσι και ο τίτλος του πρώτου κεφαλαίου είναι: «Περί της προελεύσεως του κράτους». Πρόκειται για μια θεωρητική προσέγγιση περί της χρησιμότητας και λειτουργίας του κράτους. Θα μπορούσαμε να συνοψίσουμε κατά Κουτσι: «Οι άνθρωποι επινόησαν το κράτος για να μην αλληλοεξοντώνονται». Ωραία, ουδέν το μεμπτόν! Στην τελευταία όμως παράγραφο που ξεχωρίζει από το υπόλοιπο κείμενο με ένα μικρό περιθώριο διαβάζουμε τα εξής:

Την πρωτοείδα στα πλυντήρια. Ήταν μια ήσυχη ανοιξιάτικη μέρα, κόντευε μεσημέρι κι εγώ καθόμουν και χάζευα τα ρούχα να στροβιλίζονται στον κάδο, όταν μπήκε μέσα αυτή η απίθανη γυναίκα. Απίθανη διότι το τελευταίο πράγμα που περίμενα ήταν μια τέτοια οπτασία. Επίσης διότι το ριχτό ρούχο που φορούσε, ένα κόκκινο της ντομάτας, ήταν απίθανα κοντό.

Στη δεύτερη σελίδα συνέχεια για το κράτος: Η εκχώρηση της εξουσίας στο κράτος είναι αμετάκλητη. Γεννιόμαστε υποτελείς. Υποτελείς είμαστε από τη στιγμή της γέννησής μας. Τεκμήριον αυτής της υποτέλειας είναι το πιστοποιητικό γεννήσεως.

Στην τελευταία παράγραφο της ίδιας σελίδας ξαναπάνει πάλι τη γυναίκα «με το απίθανο κοντό φόρεμα στο χρώμα της ντομάτας»:

Δεν αποκλείεται να αιφνιδιαστική και κείνη μπροστά στο δικό μου θέαμα: ένα

σαράβαλο σε μια γωνιά που θα μπορούσε κανείς να τον περάσει για αλίπη. Γεια, είπε αδιάφορα και στη συνέχεια ασχολήθηκε γι αυτό που ήλθε, να αδειάσει δηλαδή δυο λευκές τσάντες από караβόπανο στις οποίες υπερτερούσαν κατά τα φαινόμενα τα ανδρικά εσώρουχα.

Στην τρίτη σελίδα ο Τζ. Μ. Κουτσι συνεχίζει το δοκίμιο για το κράτος με αναρχικό βλέμμα πάντα: «Το κράτος δεν ενδιαφέρεται αν ο πολίτης ζει ή πεθαίνει. Εκείνο που ενδιαφέρει το κράτος και τα αρχεία του είναι αν ο πολίτης είναι ζωντανός ή νεκρός». Οπότε καταλαβαίνουμε καλύτερα το σύνθημα στον τοίχο του βιβλιοπωλείου Πρωτοπορία: «Πότε το κράτος νοιάστηκε για σένα;» και το ακόμη δραστικότερο στη Ζωοδόχου Πηγής: «Το κράτος παρακράτησε».

Εν πάση περιπτώσει, στην τελευταία πάλι παράγραφο της τρίτης σελίδας (είμαστε πάντα στην αρχή του Ημερολογίου μίας κακής χρονιάς) έχουμε το «μυθιστορηματικό» μέρος του βιβλίου (σαν υποσημείωση) το οποίο κερδίζει χωρικά κάποιο ύψος και το δοκιματικό υποχωρεί.

Την επόμενη φορά μετά από μια βδομάδα που ο αφηγητής θα συναντήσει τη γυναίκα χωρίς το κοντό κόκκινο φόρεμα (της ντομάτας) που συζεί ή είναι παντρεμένη (δεν ξέρουμε ακριβώς -δεν ξέρει) με κάποιον «ασπρουλιάρη» Άλαν την πλαγιοκοπεί και της προτείνει ένα υψηλό ποσό για να του δακτυλογραφήσει μία έρευνα καθώς αυτή είναι υπάλληλος γραφείου κι αυτός γνωστός συγγραφέας, ευκατάστατος (παρά το παρακαμιακό της εμφάνισής του) και επείγεται. Η γυναίκα θα δεχτεί. Το δεύτερο κεφάλαιο του βιβλίου του Κουτσι έχει τίτλο: «Περί αναρχισμού». Τέλεια! Το «Ημερολόγιο ασημάντων» θα παρακολουθήσει το «Ημερολόγιο μίας κακής χρονιάς» του μεγάλου Κουτσι (αναφέρεται στο έτος 2005).

• Πάει και ο Σήφης ο Βαλυράκης. Ο άνθρωπος που άντεξε στα βασανιστήρια της χούντας, που είχε δραπετεύσει από το κολαστήριο της Κέρκυρας και πήγε κολυμπώντας στην Αλβανία -όπου δοκίμασε τα καταναγκαστικά έργα σε στρατόπεδο συγκέντρωσης του Χότζα, είχε άδοχο τέλος: θάνατος από πνιγμό την ώρα που ψάρευε σε μια νησίδα των Ονειρών του Σαρωνικού.

• **27.1.21** Επαναστάτες υπό τους Διονύσιο Βούρβαχη, Πανούτσο Νοταρά και Βάσο Μαυροβουνιώτη δέχονται επίθεση 2.000 πεζών και 6500 ιππέων από τον Κιουταχή στο Καματερό ΣΑΤτικής. Στη μάχη έπεσε πρωϊκά ο Βούρβαχης μαζί με 300 μαχητές, ενώ λίγοι επιζώντες κατέφυγαν στη Σαλαμίνα για να αποφύγουν τα χειρότερα.